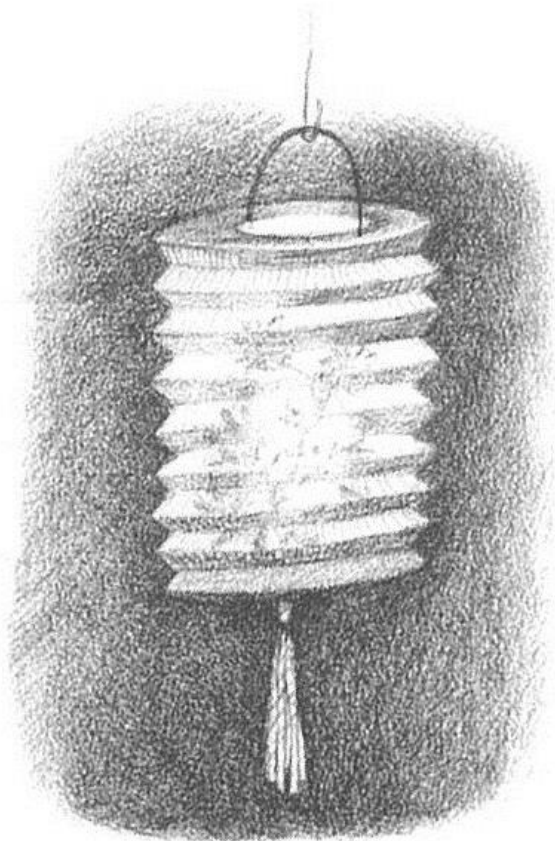

Kryšpína roztrásla nepředstavitelná zima. Cachtání v potoce mu zrovna nepřidalo. Ale celkově se cítí líp. Baminka vždycky říká, že někdy stačí, aby si člověk umyl ruce, a hned si připadá jako znovuzrozený. Kryšpín občas přemýšlí, jaké by to bylo, kdyby se mohl narodit znovu. Prostě ještě jednou a pořádně. Žádný pokažený zmetek. Ale to by se pak asi musel narodit někomu jinému. Měl by sice jinou mutr, které by třeba neříkal mutr, ale mami, jenže by neměl baminku. A bez ní teda žít nechce. Takže by to vlastně takhle nechal.

Opatrně kráčí podél potoka a připadá mu, že stromy se rozestupují. Měsíc se opět vyloupl, po Kryšpínově vzoru se zmáčel v potoce a potom se zavěsil nad mýtinku jako velký bílý lampion. Při té představě si Kryšpín zase vzpomene na Hang.

Loni o vánočních prázdninách mu baminka řekla, ať pozve Hang domů, že Vietnamci prý Vánoce většinou neslaví, tak aby české tradice viděla pěkně zblízka. Hang přišla a přinesla mu jako dárek papírový lampion. I bamince se moc líbil, tak si ho pověsili v předsíni ke stropu. Lampion od Hang je vlastně to první, co vždycky spatří, když se vrací domů, a to poslední, co vidí, když odchází.

Kryšpín si lehá do trávy na záda, i když ví, že chtít poslouchat včely a cvrčky a další podobnou havěť je teď marné.

S rukama za hlavou zírá na dokonale kulatý měsíc a najednou slyší šustění křídel.

„Co znamená tvoje jméno?“ vyzvídá Hang a Kryšpín ví, že na něj mluví úplně zblízka.

Cítí její dech vonící po žvýkačkách.

„Chlapec s kučeravými vlasy,“ hlesne v odpověď. „A co znamená to tvoje?“

„Když řekneš Hang, jako bys řekl Anděl v úplňku.“

„Já tomu pořád nemůžu uvěřit,“ drží se učitel Hynek za hlavu a v obličejí je dočista brunátný.

Ještě ho klepne pepka a daj nám někoho jinýho, napadne Luďu, ale nedokáže se rozhodnout, jestli by to bylo dobře, nebo špatně. Nakonec mylně usoudí, že takhle mladé pepka neklepe, a proto nemá cenu o tom ani přemýšlet.

„Řekněte mi, že to není pravda!“ řve učitel. „Vy jste mu vážně vzali sluchadla? A hodili mu je do vody?!“

Denis, Marián a Srpen zarytě mlčí.

„Vy... vy... hovada!“

„Hynku,“ tahá ho Hanka za ruku. „Takhle ne, takhle to přece nejde řešit. Musíš se uklidnit.“

„Jenže ten kluk, kterej je venku sám v lese, bez sluchadel skoro nic neslyší! Chápeš? Je teď prakticky hluchej,“ říká Hynek třesoucím se hlasem.

Pak se obrátí k Bártovi.

„Tohle je nová situace, pane nadpraporčíku. Když jsme v noci prohledávali Kryšpínovy věci, nenašli jsme ani sluchadla, ani krabičku, do které si je na noc ukládá. Z toho jsme špatně usoudili, že si prostě přístroj nasadil a odešel s ním.“

„Moment,“ zarazí ho nadpraporčík. „Ale říkáte, že zmizela i ta krabička. Tomu nerozumím.“

„Já vlastně taky ne,“ přiznává Hynek. „Ale až teď, když vím, že sluchadla s sebou nemá. Kdyby měl, tak by mě naopak překvapilo, kdybychom v jeho věcech pouzdro našli.“

„Jak to?“

„Podívejte se, ta věcička je docela dost drahá záležitost. Je to v podstatě miniaturní počítač s citlivým reproduktorem a mikročipem obsahujícím zesilovač. Je prošpikovaný spoustou vychytávek včetně možnosti připojení na indukční smyčku pro přímý poslech televize nebo filmu v kině. Má regulaci hlasitosti a program, který umí potlačit okolní hluk, ale naopak zvýrazní mluvené slovo. Když je dobře vyladěný, pro konkrétního uživatele doslova na míru, skoro pak na člověku nepoznáte, že špatně slyší. Jenže ten přístroj nesmí navlhnout. Jít se v něm sprchovat, koupat, nebo jen venku chytit liják znamená v podstatě konečnou. Někdy může vadit už jenom to, že se pořádně zpotíte. Takže každý, kdo ho má, nevyjde ven bez speciálního ochranného pouzdra v kapse.“

„Už chápu,“ přikývne Bárta.

„Já jen nevím, k čemu Kryšpínovi je krabička bez sluchadel,“ vrtí učitel hlavou.

„Možná si ji vzal ze zvyku. Zvyk je železná košile,“ míní Lýdie. „Nebo ji má s sebou prostě pro štěstí.“

„Krabičku teď nechte krabičkou,“ mávne Bárta rukou a sáhne po vysílačce. „Velitel zásahu centrále. Změna situace. Pohřešovaný nezletilý má těžkou poruchu sluchu. Na hlasové podněty při pátrání nebude schopen reagovat. Prosím urychlete transport psavoda se psem. A zkuste získat

ten vrtulník s termovizí. Dosavadní pátrání bylo neúspěšné. Rozumím. Bárta, konec.“

„Tak to je konec,“ hlesne Srpen. „Za tohle mě táta zabije.“

„To bys z toho vyšel ještě moc snadno, Ledne, nebo jak se vlastně jmenuješ,“ změří si ho Bárta mrazivý pohledem. „Věř mi, že to bude horší.“

„Vstaň. Nastydneš,“ slyší Kryšpín šustění.

Ani se nerozhledne a poslušně vstane. Ví, že tady zůstat nemůže. Měl vůbec utíkat? Možná, kdyby se svěřil Hance...

Hanka je vlastně taky tak trochu Hang. Anděl v úplňku. Vždyť i samotné Hang říká většina spolužáků Hanko, to jméno kdysi dostala ve školce. Měl vychovatelce něco říct. Nebo aspoň naznačit. Ale to už je v tuhle chvíli stejně jedno.

Ve svitu měsíce je teď vidět lesní cestu, kterou k mýtině vyjezdila kola traktorů. Kryšpín chvíli váhá, ale pak odhodlaně vykročí jiným směrem. Měsíc se mu nyní vznáší nad hlavou mezi stromy. Už nevypadá jako lampion, spíš jako papírový drak.

Jo, to bylo bezva, když ho pan Hien, táta Hang, vzal na pouštění papírových draků. Jeho celé jméno je teda Nguyen Van Hien. Nguyen je příjmení, prý nejčastější ve Vietnamu, asi jako u nás Novák. Hehe, to se povedlo.

Hang taky Kryšpínovi řekla, že dospělí se u nich neoslovují příjmením, ale jménem, tím co je na konci. Ale každopádně se jim má vykat. I Hang svým rodičům vyká. To by teda Kryšpínovi přišlo divný, kdyby musel říkat třeba: Baminko, pan učitel vám vzkazuje, že máte přijít do školy. Nebo: Bami, už jste mi zaplatila ty obědy ve školní jídelně?

Tahle představa teď přivádí Kryšpína k smíchu. Pruho-
vaného zvířete ani tajemného tvora za zády se už nebojí.
Uvolněně kráčí blikající tmou mezi kmeny mohutných stro-
mů. Les vypadá jako nějaký chrám. Vlastně je mu v něm
docela hezky. Líp než tam...

„Proč jste mu ta sluchadla vlastně vzali?“ ptá se přísně uči-
tel. Kolmá vráska mezi obočím mu za poslední půlhodinu
ani jednou nezmizela. „Tak může mi aspoň jeden z vás las-
kavě odpovědět? Denisi!“

„Já... my nechtěli, aby nás slyšel,“ hlesne Denis.

„Co neměl slyšet?“

„No... jak si povídáme.“

„Jo ták. A o čem tak supertajném bylo to vaše jednání?“

„O... o holkách.“

„O holkách! Tak podívejte, milánkové. Zachovali jste
se jako pitomci. Jako zlí pitomci! A bohužel mi dochází, že
to zřejmě nebylo poprvé. Jenomže tentokrát jste překročili
všechny meze. Uvědomujete si, že jestli se Kryšpínovi něco
stane, tak to bude hlavně vaše vina?“

Denis, Srpen a Marián mlčky hledí k zemi. Učiteli se
zdá, že Mariánovi sedí v tváři zarputilejší výraz než dvěma
zbývajícím chlapcům, ale v tuhle chvíli nemá sílu to řešit.
Teď se hlavně musí najít Kryšpín. Všechno ostatní počká.

Fakt je, že mámu a tátu Kryšpín modrovlasé Hang závidí. Její
táta je takový ten věčně vyzubený týpek, jehož dobrou nála-
du nic nerozhází. A máma? Na okamžik se Kryšpín zarazí,
protože neví, jak nejlíp ji vystihnout. Pak se uvolněně usmě-
je. Její máma je prostě maminka. Žádná mutr. Na druhou

stranu Hang zase Kryšpínovi závidí baminku. Ona má obě babičky ve Vietnamu a neviděla je už nejmíň dva roky.

Pouštět draky ale baminka neumí. Ne že by to s Kryšpínem nezkoušeli, když byl malý, ale tohle bamince prostě nikdy nešlo. Zato pan Hien by se stavěním a pouštěním papírových draků klidně mohl živit. On je však ve svém obchodě jen prodává jako spoustu jiných věcí.

„Tadý, chyt' a drž hodně,“ podal tenkrát Kryšpínovi konec pevného lanka.

Na druhém konci se už ve větru zmítala ohnivá příšera s dlouhým ocasem.

Hang stála vedle něj a pouštěla na lanku svého draka. Měl blanitá křídla a ocas spíš jako závoj. V jeden okamžik to vypadalo, že se jejich draci nahoře poperou. Málem se jim zapletly šňůry.

„Neboj,“ chlácholil Kryšpín Hang. „Jenom si tam nahoře povídaj.“

„To určitě,“ vyprskla, ale nedalo jí to. „A o čem, podle tebe?“

„Zebe? Hehe, zebe je nebe,“ smál se Kryšpín, ale pak přiložil ucho k napjatému lanku a chvíli soustředěně poslouchal.

„Ty si ze mě utahuješ,“ zlobila se Hang, jenže on jen zavrtěl hlavou a zavřel oči.

A pak, pak zaslechl, jak lanko hraje. V prstech vnímal jeho vibrace. Táhlé skřípavé tóny. Baminka ho jednou vzala na koncert smyčcového kvarteta, seděli v první řadě, aby Kryšpín slyšel. Zvuk draků v povětří mu to vzdáleně připomínalo.

„Máš pravdu,“ zašeptal směrem k Hang. „Nepovídaj si.

Hrajou na housle. Ještě jim to úplně neladí, ale když budou denně cvičit, brzy to bude ono.“

„Ach jo, ty jsi takový lhář!“ plácla ho Hang vesele přes ruku.

„Lhář?“ zazubil se tenkrát pan Hien. „Kdepák. On jen má velíkou, velíkánskou fantazii. Tak velíkou jako moře u nás.“

„Nemělo by už svítat?“ posadí se Hanka vedle Hynka, který se zdá být duchem nepřítomný. „Takhle dlouhou noc jsem snad ještě nezažila.“

„Pomalů už jo,“ trhne sebou učitel a pohlédne na hodinky. „Jak se rozední, hned zase vyrazíme. Nechápu ale, kde se zdržel ten psovod.“

„Zrovna vám to jdu říct,“ ozve se jim za zády hlas velitele zásahu Bárty. „Auto mělo poruchu, ale za chvíli už tu snad budou.“

„Snad? To je strašný,“ zavrtí Hanka nesouhlasně hlavou. „Pořád samá nejistota.“

„Ještě jsem se chtěl zeptat...“ obrací se Bárta na učitele. „Jak moc je ten kluk fyzicky zdatný?“

„Tak... normálně. Žádný atlet, ale ani žádná třasořitka.“

Hynkovi bleskově proběhne hlavou včerejší scéna, když kluci před chatou hráli fotbal.

„Tady! Přihraj! Pozor na Standu!“

Někteří hru prožívali, jako by šlo o světový šampionát.

„Špíno! Nahraj mi, dělej! Vole, kam vejráš! Byl jsem volnej, tos mě neslyšel, hluchoune?“

Kryšpín hraje celkem dobře. Přesné přihrávky, umí kličkovat, s během to taky jakžtakž ujde. Jenže fotbal je i o komunikaci. A o bleskové prostorové orientaci na hřišti. A na

tohle kluk se zbytkem sluchu v kolektivu slyšících jednoduše nemá.

„Proč se ptáte?“ vrací se učitel rychle do reálu.

„No... jde mi o odhad, kam až by teoreticky mohl dojít. Problém je, že nevíme, v kolik hodin chatu vlastně opustil,“ pohlédne zběžně na Hanku, která jen provinile sklopí hlavu. „A taky nevíme, jestli jde přímo, nebo bloudí někde kolem.“

„No právě,“ namítne Hynek. „Kryšpín může být prakticky kdekoliv.“

„Jenže... není to teda moc pravděpodobné, ale kdyby náhodou zvolil jeden určitý směr a podařilo se mu dojít až k soutěskám...“

„Panebože,“ hlesne Hynek a v obličeji je náhle celý sinalý. „Já... musíme jít!“